Rânduri despre iubire

Iubirea este totul
și asta este tot ce știm despre iubire

Mulți discută și filosofează pe tema iubirii, dar *puțini știu ce este cu adevărat și încă și mai puțini se raportează corect la ea*. Când spun „iubire", oamenii nu mai văd nimic. Iubirea a devenit doar o noțiune abstractă, fără să mai poarte în ea semnificații profunde.

Să ne gândim: ce este, de fapt, iubirea? Numai câte definiții, posibile și imposibile, am citit - chiar și în dicționare, legate de iubire. Unele chiar se bat cap în cap, dar *fiecare este liber să îmbrățișeze acea definiție care lui, personal, îi place mai mult sau acea definiție pentru care este gata să se bată.* De cele mai multe ori, definițiile au fost date de oameni care, probabil, nici nu au iubit vreodată.

Iubirea, opusul fricii

Trăim în această lume mânați mai mult fie de iubire, fie de frică. Majoritatea - de frică. *Nu curajul este opusul fricii, ci iubirea.*

Când ne temem, facem un pas înapoi din fața vieții sau chiar fugim de ea. Frica ne face să fim descentrați și confuzi, pe când iubirea ne leagă de valorile verticale, divine. Legile iubirii sunt aceleași pentru toți, numai că teama de eșec îi determină pe oameni să reacționeze diferit.

Depinde doar de noi să alegem forța care ne motivează în viață, iar *iubirea este în sine o alegere*. Tot o alegere este și să nu acceptăm pasivi ceea ce ni se propune, ci să avem un rol activ în existența noastră, să ne scriem singuri scenariul și să ne regizăm propria viață.

Iubirea presupune cunoaștere, iar dorința și capacitatea de a iubi se dezvoltă doar o dată cu maturitatea personală. Dar cine vrea să se maturizeze, cine vrea să devină responsabil de ceea ce gândește, simte și de modul în care se comportă?

Din acest motiv, *iubirea nu este pentru toți, pentru că nu este un dar gratuit.* Sau, mai bine spus, toți putem să iubim, dar puțini sunt cei care caută iubirea, o găsesc și o practică, deoarece *puterea de a iubi merge mână în mână cu capacitatea de evoluție personală*.

Deși este o stare extraordinară, pe care cu toții vrem să o trăim și să o experimentăm, *iubirea poate fi cuprinsă numai de un om care și-a dezvoltat caracteristici profund umane*, prin cugetări care îl conduc, în timp, la cunoaștere intuitivă. Un astfel de om se trezește dimineața și simte iubire și bucurie doar pentru că este în viață. Este recunoscător pentru că trăiește încă o zi și nimeni nu îi poate lua această stare interioară. Acesta este un om „în-stărit", adică el stă centrat în acea stare mult timp și, pentru că se află deja în acea stare, el va dobândi tot ce are nevoie pentru a ajunge unde și-a propus.

Doar cunoscându-ne și acceptându-ne pe noi înșine putem cunoaște iubirea.

Oamenii așteaptă ca iubirea să vină la ei și să se manifeste prin relațiile cu ceilalți. Însă *tot ce are legătură cu iubirea dobândită* (din exterior) *are legătură și cu frica de a o pierde*. Astfel, fiecare dintre noi, în dorința de a fi fericit în viață, depinde total de prezența sau lipsa iubirii unuia sau a mai multor oameni, în raport cu el însuși, se ține cu dinții de această iubire, ca de ultimul pai salvator și se teme foarte puternic să nu îl piardă, deoarece iubirea pierdută înseamnă mare necaz și nefericire în viață. Însuși faptul că nu mai ești iubit arată că ai pierdut, nu mai ești necesar, nu mai este nevoie de tine.

Iubirea trebuie să existe în noi și tot noi să o hrănim, nu să așteptăm să vină din afara noastră. Chiar dacă pare greu de realizat, a crește în noi *iubirea poate deveni o obișnuință. Putem deprinde starea de iubire*, pentru că ea nu ține de destin sau de întâmplare, ci este rodul unui lung și greu drum de pregătire, de antrenament. Nimic nu există în exteriorul propriei persoane. Exteriorul nu este decât reflectarea a ceea ce este în interiorul nostru sau, în orice caz, este ceea ce percepem.

De aceea, *cea mai importantă muncă este iubirea dintre noi în acest moment.* În acest timp și spațiu, nu există nimic mai important decât iubirea, iar mersul firesc al lucrurilor reprezintă un proces în care totul se manifestă spontan. Spontaneitate în toate, în iubire, în uniunea viului cu viul.

Rânduri despre relaţii

Nicio relaţie nu funcţionează
până ce nu-ţi construieşti relaţia cu tine!

Încă din primele clipe de viaţă ne dezvoltăm prin relaţia cu ceilalţi şi suntem permanent implicaţi în relaţii pentru că suntem fiinţe sociale şi nu putem trăi izolaţi de restul lumii. De altfel, numai prin ceilalţi ne cunoaştem pe noi înşine cu adevărat. Putem spune că nu ne naştem oameni, ci devenim oameni numai în urma interacţiunilor cu semenii noştri.

Umanitatea noastră se dezvoltă într-un continuu proces de socializare, de aceea se şi discută mult despre sex şi relaţii. În acelaşi timp, însă, relaţiile reprezintă adevărate provocări pentru majoritatea oamenilor. Toţi doresc, dar puţini reuşesc să cultive relaţii pline de sens, care să îi împlinească. De ce?

Cauzele eşecurilor relaţionale

- oamenii nu se cunosc mai deloc pe ei înşişi, nu cunosc mecanismele de funcţionare a propriului psihic, corp şi suflet

- se identifică cu gândurile şi emoţiile lor şi cred că toate acestea sunt chiar ei

- oamenii nu cunosc adevărata natură a bărbatului şi a femeii, astfel că se raportează incorect şi au aşteptări greşite unii de la ceilalţi şi de la relaţii, în general

- oamenii nu ştiu să comunice adecvat (sincer, autentic, concis şi direct)

- oamenii interpretează mai mereu totul prin prisma propriilor experienţe, limite, credinţe şi concepţii

Chiar dacă pare de necrezut, femeia care încă este femeie şi bărbatul care încă este bărbat în interiorul lor vor şti cât de exacte sunt informaţiile pe care le prezint.

Relația cu noi înșine. Ce înseamnă „Fii tu însuți”?

Pentru a construi echilibrul în relație trebuie pentru început să trăiești în armonie cu tine, să te accepți așa cum ești, să te cunoști, să știi cum reacționezi în diverse contexte și situații de viață și în relație cu diferite tipuri de personalități.

În relațiile lor, oamenii trebuie să pornească cu ei și de la ei înșiși.

Dezvoltarea este posibilă numai de jos în sus, de la simplu la compus: fizic-emoțional-psihic. Orice fel de dezvoltare, inclusiv cea spirituală. Numai civilizația nebună de astăzi încearcă să acceadă direct la dezvoltarea elementelor superioare ale vieții fără să știe nimic despre bazele ei. Ca dovadă, relațiile se destramă deseori din pură ignoranță și necunoaștere a principiilor de relaționare.

Într-o perioadă în care toate mesajele din domeniul dezvoltării personale îi îndeamnă pe oameni să fie ei înșiși și le „aruncă” prin toate mijloacele această provocare, apar întrebări firești: „Cine sunt eu?”, „Cum sunt eu, cel complet și adevărat?”, „Cum pot fi eu însumi dacă nu mă cunosc și nu știu mai nimic despre cum funcționez?”

Teorii întregi pot fi citite despre capacitatea oamenilor de a se dezvolta ca indivizi, despre abilitățile lor de a alege și de a gândi pentru ei înșiși. Dar, în condițiile în care *oamenii sunt într-o mare măsură produsele societății în care trăiesc, în loc să fie un produs al Creației Divine*, și *nu sunt primordial produsul gândirii lor conștiente*, ce înseamnă de fapt „a fi tu însuți”?

Pentru a afla, în mod evident, *principala persoană pe care trebuie să o studiezi ești chiar tu*. Totul pornește de la tine, din interiorul tău, de la relația cu tine însuți, atât cu aspectele conștientizate, cât și cu cele din subconștient.

Alegerea responsabilă și asumarea deciziilor depind de gradul în care tu te cunoști. Pe măsură ce parcurgi acest drum, dorința de a cerceta pe cont propriu și de a nu mai înghiți pe nemestecate principiile și concepțiile celorlalți îți va veni firesc. Așa vei ști să alegi din multitudinea de acțiuni și soluții ceea ce ți se potrivește. Vei ști că libertatea individuală implică atât libertatea exterioară, cât și libertatea interioară, iar libertatea ta exterioară depinde de cea interioară.

Rânduri despre familie

Un bărbat fără femeie
este ca o femeie fără bărbat.

Vedem în jurul nostru tot mai multe neînțelegeri în viața de familie, iar certurile și divorțurile s-au înmulțit. Locul cel mai primitor, căminul, a devenit pentru tot mai mulți oameni un câmp de luptă pentru a dovedi cine este mai puternic.

Pentru femeie, căminul nu mai reprezintă castelul iubirii ei, iar pentru bărbat, casa nu mai este locul lui de odihnă.

Dacă urmărim evoluția societății către care tindem, observăm că taina familiei a dispărut. Există contracte prenupțiale, iar relația de cuplu pare deseori un angajament comercial între două firme. El vine cu un capital, ea cu altul și, dacă nu se mai înțeleg, se despart. El își ia capitalul înapoi, ea pe al ei. El are banii, ea are anii: „Familia SRL înaintează".

Foarte mulți încearcă să schimbe lumea, însă nu în conformitate cu legile naturii și ale Universului. Oricât de deștepți am fi, nu putem merge împotriva acestor legi și nici să ne abatem de la ele fără să existe consecințe, pentru că asta înseamnă să nu trăim în lege, ci în „fără de lege". Suferința apare în viața noastră tocmai din cauza încălcării unor legi ale naturii sau ale Universului, iar intensitatea suferinței este direct proporțională cu gradul nedreptății pe care o comitem și a viziunii incorecte asupra realității. Suferința ne arată unde greșim.

Pentru a întemeia familii stabile, oamenii au nevoie de pregătire mai ales în ceea ce privește stăpânirea de sine și conștiința de sine. Însă oamenii intră în familie nepregătiți, vulnerabili și fără nicio calificare în ceea ce privește conștiința de sine a firii masculine și a firii feminine.

În interiorul fiecărei femei se află un băieţel puternic şi în interiorul fiecărui bărbat se află o fetiţă sensibilă. Important este ca, în cursul vieţii, băieţelul şi fetiţa să nu crească şi să ocupe mai mult spaţiu decât trebuie. Vedem astăzi multe femei care, deşi posedă corp de femeie, ele se comportă precum bărbaţii. Tot aşa, vedem bărbaţi care au atitudini şi comportamente prea feminine. De aici, o serie de desincronizări în relaţia cu ei înşişi, dar şi cu ceilalţi.

Bărbatul nu se cunoaşte pe sine, după cum nici femeia nu se cunoaşte pe ea însăşi. Dacă i-am întreba pe oameni: „Doamnă/ Domnule, care este rolul dvs. social, rolul dvs. în cuplu, rolul dvs. cosmic? Aţi venit aşa, numai ca să faceţi o facultate, să mâncaţi, să acumulaţi bunuri materiale pe care le lăsaţi oricum când plecaţi?", am rămâne surprinşi să vedem că foarte puţini cunosc răspunsurile. Vedem pe stradă fiinţe de sex masculin şi de sex feminin, însă ele sunt complet disfuncţionale: soţia îi consumă nervii bărbatului, iar acesta îi mănâncă sufletul femeii. Ajungem să ne distrugem ca şi entităţi, dar şi ca societate în general.

Am mai spus-o, o repet: *oamenii nu au o imagine adecvată asupra realităţii în care trăiesc*. Situaţia de acum este aproape catastrofală, pretutindeni vedem tensiune: miliardari nefericiţi, bancheri care se împuşcă în propria bancă, doamne care trăiesc un calvar alături de bărbaţi puternici, toţi acumulează bunuri cât mai multe, sperând că asta le va face viaţa mai frumoasă, deşi realitatea ne arată de mult timp că avem nevoie de cu totul altceva pentru a fi împliniţi. Nu spun că resursele nu sunt importante, însă măsura s-a pierdut.

Acest dezechilibru afectează profund întreaga societate, în general, şi familia, în particular.

Ce greşeli comite bărbatul în familie?

Numai un bărbat poate educa un băieţel să devină la rândul lui bărbat.

Din păcate, mulţi bărbaţi sunt soţi slabi şi infantili. Cauzele sunt variate: fie au fost crescuţi doar de mamele lor, în urma divorţului, fie au avut mame dominatoare sau prea protectoare, fie taţii nu s-au implicat deloc în educarea fiilor.

Rânduri despre sănătate

Noi ne cunoaștem prea puțin
ca să ne și administrăm corect.

Sănătatea pare să fie un dat ce ni se cuvine și nu ne preocupă prea mult până când o pierdem. Apoi, privim boala ca pe un ghinion sau o nedreptate în viaţa noastră.

Boala are, de cele mai multe ori, cauze spirituale. Aceasta nu este o teorie, ci este o practică. Dacă omul ar fi doar un boț de carne, am spune că toate bolile lui sunt exclusiv genetice, plus ceea ce el a modificat în sinea lui ontogenetic. Dar atâta timp cât omul este și psihe, anima, asta produce efecte.

Omul bio-robot

Realitatea devine din ce în ce mai complexă, iar *omul, în loc să se dezvolte odată cu ea, devine din ce în ce mai mult un bio-robot, neștiind nimic despre propria sa funcționalitate*.

Iată o analogie simplă: când ne urcăm în automobil, noi suntem pentru el un fel de spirit. Maşina nici nu ştie că existăm acolo, ştie doar că cineva exercită anumite influenţe, astfel încât ea este obligată să execute comenzile primite. Tot la fel, corpul nostru este obligat să execute comenzile venite prin vocea noastră, pe care el o aude fiindcă suntem în interiorul „vehiculului". Dacă am fi în afara lui, corpul nu ar mai auzi şi executa ce îi spunem, cum nici maşina nu o putem conduce decât stând la volanul ei. Prin comparaţie, automobilul „moare" de fiecare dată când scoatem cheia din contact şi revine „la viaţă" ori de câte ori răsucim cheia, pe când la noi, oamenii, acest lucru se petrece o singură dată în cursul vieţii. Odată ne-am pornit, cineva a răsucit cheia, şi când bateriile se termină (noi avem trei acumulatori), chiar dacă cheia este încă răsucită, s-au oprit ştergătoarele, farurile s-au stins, iar şoferul nu mai are ce căuta în acea maşină, care, la rândul ei, ajunge la casare.

Omul cunoaşte mai multe despre propriul automobil decât despre mecanica corpului său. Dacă am înţelege cum funcţionează aceste lucruri şi care este relaţia dintre spirit şi corp, atunci am învăţa măcar la fel de bine cum poate opera corect cu propriul biorobot (corp) şi am şti cum să ne întreţinem sănătatea.

Aceasta este şi cauza crizei sistemului medical: medicii studiază şi acum bolile numai sub aspectul existenţei corpului. Atâta timp cât noi am fost învăţaţi că spiritul nu există, noi nu facem nicio legătură între ceea ce gândim, vedem, simţim, iar *o afecţiune întotdeauna, fără excepţie, porneşte de la o „prostie", adică de la o neînţelegere*.

Omul este practic inconştient în relaţie cu propriul corp. El îşi simte corpul şi viaţa cum curge prin el abia când se îmbolnăveşte. Şi din punctul acesta de vedere, boala este ceva foarte bun, este un semnal care arată că se întâmplă ceva: dacă omul nu se bucură de viaţă, măcar îl doare ceva, mai există totuşi trăire în el, chiar dacă sub forma durerii. *Din perspectiva sănătăţii, oamenii trăiesc cu lumina stinsă, adică merg pe bâjbâite;* sunt aruncaţi pe câmpul de bătălie al vieţii, dar lipsiţi de armament: nu au nici cunoaştere, nici abilităţi, nici pricepere profundă a mecanismelor vieţii şi a rolurilor în familie şi societate.

Când nu mai pot şi ajung să nu se mai poată repara pe ei înşişi, oamenii se predau medicului: duc corpul la service, iar doctorul trebuie să schimbe ceva. Dar asta nu înseamnă că ei schimbă şoferul automobilului - spiritul, cel capabil să cugete, să analizeze, să observe. Problema de sănătate se rezolvă doar din punct de vedere fizic şi numai pentru o perioadă de timp. Medicina este acea artă de a păcăli pacientul o vreme, până când natura îşi va face treaba. Sau nu - dar asta depinde de om, dacă înţelege de ce a venit acea boală şi ce trebuie să modifice în el însuşi. Continuând aceeaşi viziune, atitudine, gândire, acelaşi set de obişnuinţe care deja l-au dus la boală – dovadă supremă că greşeşte, omul nu face decât să menţină posibilităţile manifestării altor boli şi mai sofisticate.

Cea mai importantă creaţie este propria creaţie: ce face omul din el şi cu el.

Când observăm viaţa şi omul, vedem că parcă dinadins el urmăreşte nu să se creeze, ci să se distrugă, cât mai repede şi cât mai eficient.

Rânduri despre rolurile din relațiile noastre

Trăiești viața sau doar o mimezi?

Cu siguranță ai jucat o mulțime de roluri în decursul vieții tale și poate altele noi vor veni. Cu unele roluri te-ai născut (fiu/fiică, cetățean al unei țări, aparții unei religii), iar pe altele ți le-ai asumat în funcție de etapa vieții în care te-ai aflat (elev/ă, coleg/ă, soț/soție, părinte, șofer etc). Toate acestea sunt roluri sociale pe care fiecare dintre noi le deține, fie că dorește sau nu.

Rolul și statusul social

Fiecare om aparține mai multor grupuri sociale diferite, motiv pentru care este firesc să aibă mai multe poziții sociale (statusuri). Din punct de vedere psihologic, rolul social exprimă totalitatea așteptărilor care definesc comportamentul oamenilor, exprimate în drepturi și responsabilități, ca fiind proprii sau improprii pentru ocuparea unei poziții.

Rolul social este un model normativ de acțiuni și comportamente pe care grupul/societatea le așteaptă de la un om.

Astfel, rolul fiecăruia dintre noi este determinat de societate, care are diverse modalități și mecanisme de intervenție și control social prin intermediul cărora sunt evaluate acțiunile indivizilor, fiind recompensate cele conforme cu normele prescrise și „amendate" și pedepsite cele considerate deviante și imorale.

Rolurile sociale sunt expresia comportamentului social direcționate pentru îndeplinirea unui scop bine definit. Ele pun în evidență toate sarcinile ce-i revin sau pe care și le asumă un individ din poziția socială ocupată. Societatea prescrie fiecărui individ un anumit status, în raport cu vârsta pe care o are. Dacă un copil realizează rolurile unui matur, se consideră că a îmbătrânit prea devreme. Dacă un matur realizează rolurile unui copil, este considerat imatur.

Toate rolurile se transmit prin moștenire educațională.

Tatăl juca rolul acesta, acum și fiul, absolut după același ritual. Fiul fiului joacă și el rolul acesta - deja de zece generații fac același lucru. Numai că cel de astăzi are corpul puțin altfel, iar vocea e puțin diferită, ochii sunt mai puțin expresivi, dar, în principiu, este exact la fel.

Personalitatea umană se construiește și se exprimă prin intermediul unei mulțimi de roluri.

În decursul vieții, fiecare om își asumă rolurile mai mult sau mai puțin fidel față de modelele existente la acel moment în societate sau într-un anumit grup. În funcție de personalitatea lui, de percepția lui, omul poate chiar inova în raport cu modelul. În realitate, foarte puțini oameni reușesc să introducă ceva nou în manierele deja sedimentate de interpretare a unui sau altui rol social - mama, tata, fiu, mergător pe stradă, adică pieton - este și acesta un rol social, subaltern (care, la noi, tot timpul trebuie să fie mai prost decât superiorii lui), șef, patron (care e și mai prost, câteodată, dar totdeauna trebuie să aibă dreptate: „Să trăiți, șefu'!").

Mecanismele de rol au fost și sunt bine studiate de psihologia socială a țărilor dezvoltate și s-au descoperit multe în această direcție. Această cunoaștere nu este dată marii mase a oamenilor și, oricum, apărându-ne, noi de fapt nu dorim să recunoaștem, încercăm mereu să nu ținem minte că aceste roluri, deși le jucăm, nu noi le-am scris și nu noi le-am inventat.

Nu dorim să recunoaștem că mult timp am învățat aceste roluri, prin efort considerabil, și că acei oameni, care au învățat bine de tot să joace, au făcut o carieră socială de succes. Cei care nu au învățat rolurile destul de bine au dificultăți în adaptarea socială, sunt niște inadaptați social, care trebuie etichetați, apoi marginalizați și apoi excluși.

Viața este un teatru și noi suntem în ea actori.

Perfect adevărat, însă nu suntem toți actori și nu tot timpul, pentru că mai există și producătorii, regizorii, scenariștii, responsabilii de efecte speciale și câte și mai câte. Suntem actori și, în dependență de cum ne jucăm rolurile (sociale, individuale), acumulăm din partea regizorului și a publicului aplauze (apreciere, bani, recunoaștere) sau huiduieli.

Rânduri despre lumea în care trăim

Asta e lumea în care trăim și încep să cred
că o merităm: lumea lui Semi.
Să mă ierte cei care se simt.

Percepem lumea în care trăim într-un mod fals și chiar de aici ni se trag toate. Lumea nu este așa cum o credem noi. Viața este și ea un sistem cu diferite subsisteme, cu trofica ei, cu legile și normele ei. Nu pe toate le cunoaștem și mai puține le înțelegem.

Viziunea asupra realității

Avem o viziune falsă și îngustă asupra realității: avem impresia că realitatea diferă în funcție de felul în care este privită, dar asta nu este realitate, ci frânturi de realitate. Realitatea este compusă din toate viziunile și perspectivele.

Trăind în lumea social-psihologică pe care o numim „civilizația europeană", trăim, fără să vrem, într-o lume statistică, în care problema tipizării crește permanent, iar cerința de unicitate este tot timpul în scădere. Ca rezultat, ne confruntăm cu o gravă încălcare și deformare a ecologiei psihologice și spirituale și realității subiective a oamenilor. Sociumul nu este capabil să ofere condiții pentru manifestarea fiecărei unicități. Societatea nu încurajează individualitățile, ci bioroboții, ca și cum oameni, dar lipsiți de trăiri.

Cunoaștem foarte multe despre mediul în care trăim și lucrăm, despre obiectele care ne înconjoară, însă noi nu cunoaștem aproape nimic despre noi. De aceea, în acest socium în care ne aflăm, oameni care trăiesc din iubire sau din credință sunt foarte puțini, pentru că este periculos.

Într-adevăr, conștiința noastră, a omenirii, este încă foarte tânără. Ce înseamnă patruzeci de mii de ani? Conștiința dezvoltată ar avea optzeci de mii, o sută de mii de ani. Dar patruzeci de mii de ani nu înseamnă aproape nimic.

Dacă însă iubire nu este, atunci totul este în mâinile sociumului. În ce fel de lume social-psihologică te-ai născut, ce fel de educaţie ai primit, acestea sunt circumstanţele, adică - asta este! Cum s-a jucat sociumul cu ele, de care corzi a tras, pe ce butoane a apăsat - asta a rezultat. Asta e! A apăsat cumva sociumul pe butoane - a rezultat un şef, politician, poliţist, a apăsat pe alte butoane - a rezultat un sfânt, preot, propovăduitor, dacă pe butonul celălalt a apăsat, fie şi din întâmplare - a realizat un criminal, un leneş, un hoţ profesionist.

Toate sunt produse ale societăţii, pe care niciun fel de CTC nu le întoarce înapoi spre finisare, nu le opreşte în uzină ca pe rebuturi, ci le elimină direct în lume. Mai târziu, vedem consecinţele apariţiei unui astfel de produs pe piaţă şi începem să judecăm, să criticăm, să izolăm produsul de restul produselor, aruncându-l într-o închisoare, dar nimeni nu judecă societatea care a creat un astfel de produs.

Evident că în fiecare linie de producţie există şi rebuturi, de aceea şi în socium, în fabrica de produs omuleţi, există rebuturi. Şi ce facem cu ele? Sociumul nu oferă garanţii de calitate şi produsele nu pot fi înapoiate, ci doar aruncate în exil, puşcării... Mai mult, sociumul îşi poate modifica oricând standardele de calitate şi odată te trezeşti ca din bun devii „ne-bun" sau din „ne-bun", bun, din cioban, un rege.

Societatea de consum ne consumă!

Lumea înconjurătoare nu este nici bună, nici rea.

Lumea este nicicum.

Interpretările tale asupra lumii, lucrurilor, evenimentelor, obiectelor şi a celorlalţi oameni vor face ca acestea să pară bune sau rele.

Binele şi răul se ascunde în tine, în interpretările tale. Însă adevărul nu este ceea ce ţie personal îţi place mai mult sau este mai aproape de înţelegerea ta. Nu! Adevărul este, de cele mai multe ori, ceea ce nu îţi place şi te scoate din obişnuita formă de gândire. Lumea înconjurătoare nu are treabă cu tine, acesteia îi este totuna dacă tu exişti sau o să dispari mâine. Lumea va exista la fel de bine şi fără tine.

Fiecare om are propriile sale interpretări şi adevăruri care, de cele mai multe ori, nu coincid cu ale tale. Nu e nimic rău în asta.

Rânduri despre Legile Universului

Omul trăiește într-un multivers,
nu într-un univers.

A trăi în armonie cu tine, cu lumea înconjurătoare și cu întreg Universul, a descoperi și dezvolta capacitățile creative, a construi un viitor fericit, a fi de succes și împlinit - *toate sunt foarte posibile pentru orice om care dorește să se clarifice cum funcționează mecanica Universului.*

Trecutul, prezentul și viitorul fiecărui om este un rezultat al împlinirii sau încălcării legilor universului. Este suficient să alocăm foarte puțin timp din viața noastră pentru a cerceta această problemă și pentru a înțelege o dată și pentru tot restul vieții că *viața în conformitate cu legile universului reprezintă cu adevărat calea către armonie și împlinire*. În acest fel, fiecare om ar putea observa, aproape imediat, schimbări pozitive în propria viață, energii suplimentare care îl vor ajuta să se apropie de scopul propus. Acest lucru li se poate părea unora un miracol. În realitate însă, astfel de miracole nu reprezintă nimic altceva decât rezultatul cunoașterii și împlinirii legilor Universului.

Fiecare om visează sau dorește în mod evident să fie sănătos, iubit, fericit, cât și asigurat din punct de vedere material. Cu părere de rău sau din păcate (eroare, greșeală), nu dobândim mereu ceea ce dorim. Cel mai interesant este că unii oameni dobândesc bunăstarea fără a depune cine știe ce eforturi, pe când alții se străduiesc din răsputeri, dar nu pot atinge ținta propusă.

De ce unii ajung la succes, iar alții permanent rămân în zona „ratații"? *Pentru că unii au învățat cum și ce să ceară de la viață!* De îndată ce gândim în concordanță cu legile Universului, obținem ceea ce ne dorim. Dacă nu cerem ceva de la viață, nici nu vom primi. Dacă nu vom cere nimic de la viață, atunci nimic vom primi. Dacă cerem ceva ambiguu și neclar, ilogic și de neînțeles, atunci exact asta vom primi. Cererea noastră atrage realitatea corespunzătoare.

Totul este posibil

În această lume a maximei întrupări, totul este posibil. TOTUL. Dar ***numai dacă întrunim condiţiile necesare şi suficiente.*** Dacă am scăpat una dintre ele, fie ca suficienţă sau necesitate, rămânem la stadiul de dorinţă. Iar dorinţele nu se împlinesc niciodată. Dor, dorinţă, durere, doare...

Anticii spuneau: *Omorâţi-vă dorinţele, altfel veţi suferi!*

Cu cât mai multe dorinţe are omul, cu atât mai puţine putinţe şi necesităţi are. Necesitatea este cea care ne împinge către acţiune, însă majoritatea oamenilor rămân la stadiul de dorinţe care, pentru că nu se realizează, aduc cu ele durerea. O dorinţă care nu moare şi nu ne împinge către necesitate se transformă într-o suferinţă, pentru că aduce dorul de altceva: de o sănătate mai bună, o viaţă mai bună, bani mai mulţi...

Universul nu reacționează la emoții și frici, ci numai la idei.

Dacă a apărut o idee, ea va face tot posibilul să se întruchipeze, indiferent că ne va fi în folosul nostru sau defavorabilă. Universul nu ține cont de așa ceva - bun-rău, plăcut-neplăcut - și la orice idee de-a noastră el are oricum miliarde de variante care să combată sau să amplifice acea linie de dezvoltare.

Universul ne duce pe noi spre calea care ne este scrisă. Dacă nu vrem să urmăm ce ne este pus în matcă și ne este dat, atunci el oricum ne va duce într-acolo, însă pe alte cărări, poate chiar printr-un război sau cataclism natural. Există posibilităţi nenumărate.

Omenirea are infinite dorințe și puține putințe.

Fericirea este o comoară care se dobândeşte numai pe cale spirituală: ea depinde de starea psihică, emoţională, mentală şi de bogăţia intelectuală a omului şi nu de starea lui materială.

Totul este mecanică. Nimic nu funcţionează în univers, în lume şi în interiorul nostru fără legi spirituale sau fizice. Aceleaşi legi se regăsesc la nivele diferite, dar au altă schemă echivalentă de aplicare la fiecare nivel. Aceeaşi logică a lucrurilor. Problema civilizaţiei umane este că am citit de toate pentru toţi, însă nu reuşim să găsim schemele echivalente.